

[Aksel Møller.]

siden ultimo januar 1949 frem til ultimo januar 1950 er sket en udpumpning på i alt fald 363 mill. kr., når jeg anerkender, at ministerens tal for Marshallhjælpen ikke som af mig formodet var 800—900 mill. kr., men 600 mill. kr., et tal, jeg ikke kunne have nogen viden om, men som jeg ud fra kendskabet til, hvor mange dollars der var bevilget, mente var så stort. Der er så sket en udpumpning på 363 mill. kr. Den højtærede minister vil kunne se af disse tabeller over den økonomiske bevægelse, hvorledes jeg er nået til det tal. Det ville utvivlsomt føre for vidt at redegøre for det i enkeltheder, men da ministeren ser spørgende ud... (*Finansministeren* [H. C. Hansen]: Ja, betalingsbalancen?). Ja, betalingsbalancen. Valutagælden er vokset med 150 mill. kr. i den tid, og dem har jeg naturligvis taget med i betragtning. Det er en opsugning. Reguleringskontoen er formindsket med 300 mill. kr. Det er en opsugning. Det giver en opsugning på 450 mill. kr. Men finansministeren har selv hævet 435 mill. kr. på den almindelige konto, og kontoen i henhold til særlige love er vokset med 222 mill. kr., men burde være vokset med de indbetalte Marshallbeløb på 600 mill. kr., burde altså være vokset med yderligere 378 mill. kr., og 435 mill. kr. hertil giver 813 mill. kr. Det giver, når de 450 mill. kr. trækkes fra, 363 mill. kr.

Der har været talt om forhandlinger og tidspunktet for forhandlinger. Jeg beder den højtærede finansminister svare mig på spørgsmålet: Afviser man vort forslag om afvikling af rabatordningerne mod erstatning til børnene og skattelettelse? Afviser man vore øvrige forslag om henvendelse til institutionscheferne om besparelser? Afviser man disse forslag, er muligheden for forhandlinger jo ringe, og fastholder man, at man ikke vil overføre anlægsudgifterne til finansiering over driften, ser jeg ingen mulighed for, at det konservative folkeparti kan have nogen tro på, at der imellem os og denne regering er betingelser for at føre en økonomisk politik frem mod det mål, som i alt fald vi mener skal nås.

Bertel Dahlgaard: Må jeg indlede med en enkelt bemærkning til den ærede ordfører for socialdemokratiet hr. Poul Hansen (Kalundborg). Det ærede medlem sagde i dag med den klædelige beskedenhed, som jeg sætter pris på, at han var ganske klar over, at han ikke besad den samme høje moralske standard, som jeg var i besiddelse af. Deri er jeg slet ikke enig med det ærede medlem. Jeg har ikke nogen som helst grund til at

underkende det ærede medlems moralske standard. Det, jeg gjorde i går, var blot at fremhæve, at han burde have benyttet sig af den, da han indledte med sin valgtale. Min bemærkning var ikke en af disse spidse bemærkninger, som det ærede medlem måske troede. Det var en bemærkning, der kun var udtryk for den sympati, jeg nærer for det ærede medlem.

Jeg vil iøvrigt gerne fremsætte et par bemærkninger i anledning af det ærede medlem hr. Aksel Møllers tale i går. Jeg var, da det ærede medlem talte, ikke sikker på, at jeg havde opfattet hans tale på det finanspolitiske og det økonomiske område rigtigt. Jeg troede ærlig talt, at jeg ikke havde opfattet den, som den var ment. Jeg har nu haft lejlighed til at læse det ærede medlems tale igennem og ser, at de anskuelser, han fremsatte på dette område, faktisk er, som jeg opfattede dem. Derfor vil jeg gerne gå ind på dem et øjeblik.

I henhold til de udtalelser, det ærede medlem fremsatte i går, ønsker det ærede medlem, at statens finansiering af boligbyggeriet skal ske gennem lån, altså ved udstedelse af obligationer, hvorved statens overtræk i nationalbanken nedbringes. Deri er i og for sig ikke noget overraskende, heller ikke noget i sig selv urigtigt. Boligstøtteleven forudsætter jo i virkeligheden, at noget sådant sker. Jeg går ud fra, at det kun er en overgangstid, den højtærede finansminister har foretaget finansieringen ved så store overtræk, som sket er.

Men dermed kommer vi til det mere interessante i det ærede medlems tale. Det ærede medlem vil dernæst, at statens anlægsbudget skal finansieres ved lån. Det vil antagelig — jeg kan ikke sige det bestemt — dreje sig om 150—200 mill. kr., og de penge, der derigennem spares på statens driftsbudget, skal anvendes til pengesanerende formål, det vil formentlig sige til at afdrage på statens reguleringskonto i nationalbanken.

Det ærede medlem vil dernæst have jernbanetaksterne forhøjet, så der bliver balance for statsbanerne, d. v. s. med ialt ca. 60 mill. kr. Hvis man går dertil, er det givet, det vil brede sig som en forøgelse af omkostningsniveauet her i landet.

Endelig siger det ærede medlem, at alle Marshallpengene skal indbetales på statens reguleringskonto i nationalbanken. Må jeg i denne forbindelse indskyde den bemærkning, at det ærede medlem nu for lidt siden syntes at give udtryk for, at nationalbanken stiller sig bag hans anskuelse på dette punkt. Jeg må da tillade mig at gøre opmærksom på, hvad enhver vil kunne se